

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobkyně: **T. B.,** zastoupená JUDr. Petrem Bokotejem, advokátem se sídlem Táboritská 23, Praha 3, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,** se sídlem Na Baních 1535, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2011, č. j. 3 A 199/2011 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému advokátovi žalobkyně JUDr. Petru Bokotejovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 6.138 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 3. 10. 2011, č. j. 3 A 199/2011 – 18 zamítl žalobu, kterou se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „krajské ředitelství“) ze dne 12. 9. 2011, č. j. KRPS-86981/ČJ-2011-010025, jímž krajské ředitelství rozhodlo podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o prodloužení doby zajištění cizince za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím krajského ředitelství ze dne 17. 6. 2011, č. j. KRPS-86981/ČJ-2011-010025 o 90 dnů.

V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že stěžovatelka se dovolává zrušení rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, neboť předpokládá, že orgány rozhodující o

udělení mezinárodní ochrany v jejím případě nebudou schopny rozhodnout ve lhůtě, kterou zákon stanovil jako maximální možnou dobu pro zajištění. Tato námitka je postavena na účelově smyšleném hypotetickém předpokladu, že soudní orgány nebudou v důsledku rozsáhlé agendy způsobilé rozhodnout ve věci udělení mezinárodní ochrany včas. Účelovost takové námitky je zcela zjevná. Navíc stěžovatelka touto námitkou nenapadá nezákonnost napadeného rozhodnutí či procesní postup správního orgánu. Městský soud nepřisvědčil ani námitce týkající se společného soužití stěžovatelky s J. S. To, že žije se jmenovaným ve společné domácnosti již několik let, stěžovatelka uvedla poprvé v odvolání proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. Přitom skutečnost, že se předtím v průběhu řízení o jmenovaném vůbec nezmínila, se snažila omluvit tím, že nejsou oddáni, popř. že nebyla řádně poučena policií. Podle městského soudu si stěžovatelka musela být vědoma dostatečně smyslu položených otázek, neboť do protokolu dne 17. 6. 2011 mimo jiné uvedla, že tlumočníka nežádá, neboť jazyku, v němž se vede řízení, rozumí dobře slovem i písmem. Přesto na dotaz, jaké má vazby v České republice uvedla, že zde žádné vazby nemá a dále výslovně uvedla, že by vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo zasaženo do jejího rodinného a soukromého života. Lze tedy důvodně předpokládat, i vzhledem k tomu, že se na území České republiky zdržuje 7 let, že je jí zřejmý význam slova soukromý život. K dotazu, na jakou adresu v České republice by jí měly být zasílány písemnosti, pouze uvedla Lučanská obl. Velké Duvany, Ukrajina. I tato část její výpovědi vyvrací tvrzení o několikaletém vedení společné domácnosti s J. S. Policie se tímto tvrzením zabývala, provedla místní šetření na Městském úřadě v Brandýse nad Labem, kde bylo zjištěno, že v Brandýse nad Labem je hlášen trvale J. S. nar. X, trvale bytem B. Na místě samém pak bylo zjištěno, že na uvedené adrese pobývá pouze jeho matka A. S. a J. S. se odstěhoval zřejmě do Č. Dále bylo zjištěno, že za ním chodila cizinka po dobu jednoho měsíce, avšak nepodařilo se ověřit, zda s ní žil ve společné domácnosti. V řízení o správním vyhoštění se k věci písemně vyjádřil i J. S., který uvedl, že bydlí v B. a žije ve společné domácnosti se stěžovatelkou. Ani tato listina však nevyvrací účelovost této námitky, neboť tento přípis jednak nesvědčí o několikaletém soužití ve společné domácnosti. Naopak v rozporu s tímto tvrzením je záznam ze dne 29. 6. 2011, kdy bylo provedeno šetření v ulici K., kde měl podle stěžovatelky bydlet J. S. V době provedené kontroly nebyl v bytě nikdo zastižen a soused z vedlejšího bytu sdělil, že zde v minulosti J. S. sice bydlel, avšak s maminkou a pouze asi měsíc za ním chodila do bytu nějaká cizinka, poté se J. S. z bytu odstěhoval a měl by bydlet v Č. Stěžovatelka ke svému tvrzení žádný důkaz nenavrhla ani nepředložila. Za této situace městský soud shledal i tuto námitku zcela účelovou. Podle městského soudu vycházelo rozhodnutí správního orgánu z řádně zjištěného skutkového stavu. Rozhodnutí není ani nepřezkoumatelné, jak rovněž tvrdila zcela obecně stěžovatelka, neboť jsou v něm přezkoumatelným způsobem vyloženy úvahy správního orgánu. Rozhodnutí obsahuje nejen skutková zjištění, ale i právní úpravu, která se vztahuje k dané věci a tomu odpovídající právní posouzení. Hypotetické tvrzení stěžovatelky, že se provdá za přítele J. S., u něhož bude bydlet, je pro rozhodnutí ve věci irelevantní, a proto se k němu městský soud nevyjádřil.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ve které namítala, že pokud městský soud k otázce jejího společného soužití s J. S. poukázal na rozpory vyplývající ze správního spisu, měly být tyto rozpory odstraněny přímo výslechem jmenovaného. Navrhla proto provedení

tohoto výslechu. Ze shora uvedeného důvodu navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V jediné námitce obsažené v kasační stížnosti stěžovatelka zpochybnila závěr městského soudu týkající se jejího společného soužití s J. S. a za účelem odstranění rozporů vyplývajících v této souvislosti ze správního spisu navrhla provedení důkazu výslechem jmenovaného.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150 mimo jiné vyslovil, že „*správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné*“. Z citovaného usnesení tedy vyplývá, že při rozhodování o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, resp. při rozhodování o prodloužení doby takového zajištění, mohou být relevantní i případné rodinné vazby cizince v České republice (srovnej § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

Vzhledem ke stručnosti a obecnosti argumentace stěžovatelky považuje Nejvyšší správní soud za postačující k této stížní námitce uvést, že odůvodnění týkající se této otázky v napadeném rozsudku považuje za dostatečně podrobné a bez logických rozporů. Své závěry městský soud podpořil zevrubnou argumentací vycházející z obsahu správního spisu. Nejvyšší správní soud považuje závěry městského soudu za správné, a v podrobnostech na ně proto odkazuje. Městský soud nepochybil ani tím, že neprovedl výslech J. S. Správní spis totiž obsahuje dostatečně podklady pro posouzení otázky možného nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života stěžovatelky. Stěžovatelka ostatně provedení tohoto důkazu v žalobě ani nenavrhla. Tato jediná stížní námitka je tedy nedůvodná.

V této souvislosti je nutno poukázat na rozsudek ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 As 149/2011 - 64, ve kterém se Nejvyšší správní soud v rámci přezkumu správního rozhodnutí o zajištění stěžovatelky rovněž zabýval námitkou zásahu do jejího rodinného a soukromého života. I v tomto řízení stěžovatelka argumentovala společným soužitím s J. S. a tato její argumentace byla shledána nedůvodnou, přičemž skutečnost, že cizinec sdílí po nějaký čas domácnost s českým občanem, neznamená, že by tento cizinec nemohl být z území České republiky vyhoštěn. V této souvislosti zdejší soud rovněž ocitoval relevantní judikaturu, a to rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, ze které vyplývá, že zásah do soukromého a rodinného života cizince způsobený jeho vyhoštěním by musel být

intenzivnější povahy, aby představoval porušení práv garantovaných v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. S uvedenými závěry, které jsou aplikovatelné i v nyní posuzované věci, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

Nad rámec důvodů zamítnutí kasační stížnosti je nutno uvést, že rozsudek městského soudu, kterým byla žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí o jejím zajištění zamítnuta, byl zrušen výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 As 149/2011 - 64 a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud následně zrušil rozhodnutí o zajištění stěžovatelky, přičemž důvodem bylo to, že v rozhodnutí o zajištění absentovalo zdůvodnění nevyužití zvláštního opatření podle ust. § 123b či ust. § 123c zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka námitku týkající se aplikace zvláštních opatření podle citovaných ustanovení v nyní posuzované věci neuplatnila, nemohl se Nejvyšší správní soud touto otázkou zabývat. Nejedná se totiž o otázku, s níž by se zdejší soud musel vypořádat z úřední povinnosti.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a krajskému ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za dva úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení; doplnění kasační stížnosti) v částce 2 x 2.100 Kč a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 2 x 300 Kč, celkem tedy. 4.800 Kč. Dále Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému advokátovi na základě ust. § 13 odst. 1 citované vyhlášky náhradu cestovních výdajů, a to jízdné z Prahy do Bělé pod Bezdězem a zpět dne 5. 11. 2011 osobním automobilem zn. ŠKODA FABIA, reg. zn. X (celková vzdálenost 170 km, spotřeba 5,2 l/100 km a průměrná cena benzínu 34,90 Kč/l) zvýšené o sazbu základní náhrady osobního vozidla [§ 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů] v celkové výši 938 Kč a dále náhradu za promeškaný čas v částce 400 Kč (§ 14 odst. 3 citované vyhlášky). Celková odměna advokáta tedy činí 6.138 Kč.

Nejvyšší správní soud nepřiznal ustanovenému advokátovi zvlášť odměnu za nahlížení do spisu dne 2. 11. 2011, neboť studium spisu je součástí převzetí a přípravy zastoupení, tedy úkonem podřaditelným pod ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2006, č. j. 4 Azs 415/2005 - 74, dostupné na www.nssoud.cz).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu